

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 32Cb/46/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119204351
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lukáš Ilenin
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2022:1119204351.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I sudcom JUDr. Lukášom Ileninom v spore žalobcu Martina Klímu, podnikajúceho pod obchodným menom Martin Klíma - AUTO DAREX, s miestom podnikania 821 05 Bratislava-Ružinov, Domkárska 16815/17, IČO: 36 979 333, zastúpeného VRBA & PARTNERS s.r.o., so sídlom 831 03 Bratislava, Sliezska 9, IČO: 35 918 225, proti žalovanému Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom 814 99 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Primaciálne námestie 1, IČO: 00 603 481, o zaplatenie 23.546,68 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietá.
- II. Žalovanému súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručou Okresnému súdu Bratislava I 27.03.2019 domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 23.546,68 eura spolu s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania titulom náhrady za zákonné vecné bremeno. V žalobe žalobca uviedol, že je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, I., parcela č. XXXX/X o výmere XXX m², druh ostatné plochy, evidovanej na liste vlastníctva č. XXXX, pre okres B. II, obec B. - mestská časť J., katastrálne územie J. (ďalej len „nehnuteľnosť“). Na nehnuteľnosti sa nachádza miestna komunikácia, ktorá je vo vlastníctve žalovaného, pričom túto miestnu komunikáciu využívajú obyvatelia žalovaného, ako aj tretie osoby. Žalovaný nemal ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 66/2009“), t. j. ku dňu 01.07.2009 k nehnuteľnosti zmluvne dohodnuté žiadne právo, na základe čoho vzniklo k nehnuteľnosti v prospech žalovaného právo zodpovedajúce vecnému bremenu, v dôsledku čoho je žalobca ako vlastník nehnuteľnosti povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Vecné bremeno obmedzuje žalobcu, pretože tento nemôže svoju nehnuteľnosť žiadnym spôsobom užívať ani brať z nej úžitky, ktoré by mu ako vlastníkovi prináležali. Vzniká mu preto právo na náhradu, pretože na nehnuteľnosti je postavená stavba vo vlastníctve žalovaného, a teda žalobca je povinný strpieť obmedzenie vlastníckeho práva za náhradu. Žalobcovi preto patrí primeraná náhrada z titulu užívania nehnuteľnosti žalovaným bez právneho dôvodu pod stavbou miestnej komunikácie, a to až do času, kým sa žalobcovi neposkytne podľa zákona č. 66/2009 náhradný pozemok, alebo kým sa neskončí konanie o pozemkových úpravách. Výšku primeranej náhrady je potrebné určiť vo výške nájomného v mieste a čase obvyklom za kalendárny rok, a to titulom náhrady za vecné bremeno. Za týmto účelom si žalobca nechal vypracovať znalecký posudok č. 159/2018 zo 14.09.2018 vypracovaný D.. P. Q., ktorý určil nájom nehnuteľnosti na sumu 6.816,15 eura ročne z čoho potom po zohľadnení výmery miestnej komunikácie o rozlohe 475 m² je ročná suma nájmu 5.886,67 eura. Žalobca mal za to, že vzťah medzi ním a žalovaným je obchodnoprávnym vzťahom, a preto požaduje nájom za 4 roky spätne pred podaním žaloby, t. j. celkovú sumu 23.546,68 eura. Okrem už

spomenutej istiny si žalobca uplatnil aj úroky z omeškania a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

2. Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 32Cb/46/2019 zo 14.10.2020 vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k žalobe žalobcu. Žalovaný sa k žalobe žalobcu vyjadril podaním doručeným súdu 10.12.2020. Vo vyjadrení okrem iného uviedol, že žalobca nehnuteľnosť nadobudol v roku 2006, kedy sa miestna komunikácia na nehnuteľnosti už nachádzala, a teda musel mať vedomosť o tom, že tam komunikácia je a že nehnuteľnosť nie je možné využívať iným spôsobom. Miestnu komunikáciu využíva široká verejnosť a žalovaný z nej nemá žiadne výnosy, ale znáša náklady spojené s jej údržbou a prevádzkou. K nehnuteľnosti ku dňu 01.07.2009 v súlade so zákonom č. 66/2009 vzniklo vo verejnom záujme právo zodpovedajúce vecnému bremenu v prospech žalovaného. Náhrada za vecné bremeno je majetkovým právom osoby, ktorá je povinná z vecného bremena, a teda ide o právo, ktoré sa premlčeva. Na rozdiel od žalobcu, ale žalovaný vzťah medzi stranami sporu považoval za občianskoprávny vzťah. Pre začiatok plynutia premlčacej doby je rozhodujúci moment, kedy sa právo mohlo vykonať prvýkrát. Dospel k záveru, že prvýkrát sa mohlo právo uplatniť v deň účinnosti zákona č. 66/2009, t. j. 01.07.2009, a preto ak žalobca podal žalobu 27.03.2019 je právo premlčané, pretože charakter náhrady za vznik vecného bremena je jednorazový a nie opakujúci. Z uvedeného dôvodu žalovaný vzniesol námietku premlčania a žiadal žalobu žalobcu zamietnuť.

3. K vyjadreniu žalovaného zaujal stanovisko žalobca podaním z 09.04.2021. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že je jeho nárok premlčaný. Podľa žalobcu sa žalovaný mylne domnieva, že náhrada za zriadenie zákonného vecného bremena má charakter jednorazovej náhrady. Vecné bremeno bolo zriadené na obmedzenú dobu, avšak v zmysle zákona č. 66/2009 vopred neurčiteľnú. Za dočasné obmedzenie vlastníckeho práva, preto žalobcovi patrí primeraná náhrada za dobu, pokiaľ je jeho právo obmedzené oprávneným z vecného bremena, a teda nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku.

4. Žalovaný vo vyjadrení z 13.05.2021 k vyjadreniu žalobcu uviedol, že zotrváva na námietke premlčania, ako aj na právnom názore, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 je majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena, pričom odplata je jednorazová a nemá charakter opakovaného plnenia. Namietal aj určenie všeobecnej hodnoty nájmu za nehnuteľnosť, pretože znalec nezohľadnil existenciu stavby miestnej komunikácie na nehnuteľnosti.

5. Vo veci sa uskutočnilo pojednávanie 23.03.2022, na ktorom sa zúčastnili strany sporu. Strany sporu zotrvali na svojich písomných vyjadreniach.

6. Na základe doteraz uvedeného súd konštatuje, že spornou medzi stranami sporu je v prvom rade otázka premlčania nároku žalobcu a s tým spojené posúdenie náhrady za zriadenie zákonného vecného bremena v zmysle zákona č. 66/2009 ako náhrady buď jednorazovej alebo opakujúcej.

7. Súd následne uvádza relevantné právne normy. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 tento zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, <<https://www.zakonypreludi.sk/zz/2009-66>> vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej len „pozemok pod stavbou“).

8. Podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 66/2009 ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území.

9. Podľa § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

10. Podľa § 261 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) touto časťou zákona sa spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi subjektom verejného práva, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti.

11. Podľa § 255 ods. 1 C. s. p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

12. Podľa § 262 ods. 1 a 2 C. s. p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Súd aplikoval citované právne normy na zistený skutkový stav. Súd v prvom rade uvádza, že je potrebné určiť režim právneho predpisu, pod ktorý sa primárne subsumuje vzťah medzi stranami sporu. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že vzťah medzi stranami sporu je obchodnoprávnym vzťahom, pričom vychádzal z § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka. Medzi stranami sporu nebol uzavretý relatívny obchodný záväzkový vzťah. Pre určenie relatívneho obchodného záväzkového vzťahu je základom kritérium jeho subjektov a povahy ich činností. Záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi a subjektmi verejného práva tak upravuje práve odsek 2 § 261 Obchodného zákonníka. Rozhodujúce je kritérium subjektu, ale zákon tu prelomuje zásadu vyslovenú v odseku 1 § 261, že na oboch stranách záväzkového vzťahu musia byť podnikatelia, a pripúšťa, aby režimu Obchodného zákonníka boli podriadené aj vzťahy, kde podnikateľ vystupuje ako subjekt len na jednej strane (tzv. jednostranné obchody). Zákon vyžaduje, aby na jednej strane záväzkového vzťahu stál podnikateľ a aby záväzok súvisel s jeho podnikateľskou činnosťou. Na druhej strane záväzku môžu vystupovať subjekty verejného práva a záväzok sa musí týkať zabezpečenia verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky. Pochopiteľne, vzhľadom na to, že ide o subjekty verejného práva, požiadavka podnikateľskej činnosti neprichádza do úvahy. V predmetnom spore je nesporné, že žalobca je podnikateľom, ale tento nekoná v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Nárok na náhradu za zákonné vecné bremeno nemá nič spoločné s podnikaním žalobcu, pretože nárok nie je odvodený z podnikania žalobcu, ale zo skutočnosti, že na jeho nehnuteľnosti je miestna komunikácia vo vlastníctve žalovaného. Ide preto o vzťah spadajúci okrem zákona č. 66/2009 pod režim Občianskeho zákonníka, a premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

14. Následne súd posúdil otázku premlčania podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v civilnom procese má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo priznať. Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov.

15. Ešte pred posúdením premlčania bolo ale potrebné zodpovedať zásadnú otázku v tomto spore, a to charakter náhrady za zákonné vecné bremeno, t. j. či ide o náhradu jednorazovú alebo opakovanú. Vecné bremeno okrem toho, že môže vzniknúť písomnou zmluvou, na základe závetu, rozhodnutím súdu, môže vzniknúť aj priamo zo zákona. Zákom zriadené vecné bremeno je vlastník povinný rešpektovať v nevyhnutnej miere a v rozsahu a za obmedzenie svojho vlastníckeho práva má právo žiadať náhradu. V prípade vecných bremien zriadených priamo zo zákona ide vo svojej podstate o určitý druh verejnoprávneho obmedzenia vlastníka nehnuteľnosti. Toto obmedzenie vlastníckych práv je výrazom prevahy verejného záujmu nad záujmom jednotlivca bez toho, aby toto zasahovanie bolo

podmienené súhlasom zo strany dotknutého vlastníka. Vecné bremená zriadené ex lege majú špecifický režim, upravený verejnoprávnymi predpismi, na základe ktorých boli zriadené. Zároveň však majú aj súkromnoprávny prvok. Vecné bremeno totiž charakterizuje občianske právo ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktorého obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Tzv. zákonné vecné bremená tento charakter majú tiež. Preto aj keď v danom prípade zákon č. 66/2009 neuvádza, že vzniká vecné bremeno za náhradu, je potrebné v tejto súvislosti vychádzať aj z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Súd preto nespochybňuje, že v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 je primeraná náhrada namieste. Všeobecné sudy vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti plne rešpektujú, že vlastníkom pod stavbami patriacimi obci alebo vyššiemu územnému celku patrí primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena determinovaná proporcionalitou a vyvažovaním hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejného záujmu. Nesúhlasí ale s tvrdením žalobcu, že ide o opakovanú náhradu. Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva je preto jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté obmedzenie vlastníckeho práva (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo 14.04.2016 týkajúci sa nároku na finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov).

16. Vyššie uvedený právny názor, že nárok na finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva v prípade zákonného vecného bremena má formu jednorazovej náhrady, prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojom rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/17/2019 z 30.11.2020, v ktorom sa zaoberal otázkou náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že názor vyslovený v rozhodnutí 3Cdo/49/2014 (R73/2016) je použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009, pretože aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 patrí k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Ďalej konštatoval, že ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 183/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zákona, nemôže tomu byť inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky.

17. Vyššie uvedené právne závery prijaté v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/49/2014 (tento názor tam vyslovený je podporený aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2014) a v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/17/2019 sú aplikovateľné aj na posudzovaný prípad. V rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/194/2018 z 26.08.2019 Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že právny názor vyjadrený v rozhodnutí 3Cdo/49/2014 je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 patrí totiž k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z. z. Svedčí o tom nakoniec aj ich zhodná zákonná konštrukcia. Ide o rozhodnutia najvyššej súdnej autority a konajúci súd nemá žiadny dôvod sa od týchto rozhodnutí odkláňať. Okrem toho je súdom vyslovený právny názor v súlade s najnovšou rozhodovacou praxou aj odvolacích súdov - Krajský súd v Prešove sp. zn. 12Co/21/2021 z 30.09.2021, sp. zn. 21Co/7/2020 z 30.09.2021, sp. zn. 12Co/52/2020 zo 17.06.2021, Krajský súd v Bratislave sp. zn. 1Cob/19/2020 z 30.09.2021, sp. zn. 9Co/113/2020 z 10.06.2021 (v tomto rozhodnutí súd konštatoval, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Nárok na finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva má iba pôvodný vlastník pozemku a v súdnom konaní ho môže úspešne uplatniť iba v zákonom stanovenej premlčacej lehote, ktorá začína plynúť od účinnosti zákona č. 66/2009. Ďalšiemu vlastníkovi pozemku už takýto nárok nevznikne).

18. Súd si je vedomý nejednotnej judikatúry súdov pri určovaní charakteru náhrady za zákonné vecné bremeno ako jednorazovej alebo opakujúcej, avšak prikláňa sa práve k charakteru jednorazovej náhrady s odkazom na najnovšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/17/2019, ktoré navyše otázku jednorazovej náhrady za zákonné vecné bremeno označilo za ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/49/2014 je judikátom R73/2016. Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012.

19. Ani nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. Pl. ÚS 42/2015 neovplyvnil vyššie ustálený právny názor. Ako vyplýva z uznesenia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 323/2017 „nemožno stotožňovať právnu úpravu zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“), ktorý upravoval primeranú jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena a náhradu za vecné bremeno upravené v § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keďže upravujú rozličné situácie, ktoré vyjadrujú rôznu formu obmedzenia v užívaní nehnuteľností. Kým pri obmedzení vlastníckeho práva podľa zákona o tepelnej energetike sa poskytuje náhrada za výmeru, v ktorej je vlastník obmedzený pri užívaní nehnuteľnosti v dôsledku uplatnenia zákonného vecného bremena držiteľom povolenia, a to pri výkone práv a povinností podľa § 10 ods. 1 zákona o tepelnej energetike, ktorých rozsah a frekvenciu nemožno vopred určiť, pri právnej úprave zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, teda rozsah vecného bremena je určiteľný už pri jeho vzniku, t. j. od účinnosti zákona 1. septembra 1993“. Je tomu tak aj pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009, ktorého rozsah je určiteľný už pri jeho vzniku.

20. Keďže náhrada za zákonné vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 je jednorazová a vzniká tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona (ku dňu 01.07.2009), plynie trojročná premičacia doba od 01.07.2009, pretože podľa § 4 zákona č. 66/2009 týmto dňom vzniklo ex lege zákonné vecné bremeno. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle na subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve (porovnaj R 1/1998). V kontexte uvedeného sa právo na zaplatenie náhrady za vecné bremeno premičalo najneskôr dňa 01.07.2012. Žaloba bola podaná až 27.03.2019, a preto je nárok žalobcu celkom zjavne premičaný - bol uplatnený po uplynutí trojročnej premičacej doby. Z dôvodu, že žalovaný vzniesol námietku premičania a súd vyhodnotil nárok žalobcu ako premičaný, t. j. námietka je dôvodná, neostávalo súdu iné než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť. Z tohto dôvodu je právne irelevantné zaoberať sa inými námietkami strán sporu.

21. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. Žalovaný bol v celom rozsahu úspešný, keďže súd žalobu žalobcu zamietol. Žalovaný by preto mal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu 100%. Keďže ale žalovaný nebol zastúpený advokátom a z obsahu spisu súd zistil, že iné trovy žalovanému nevznikli, súd v súlade s Čl. 17 Základných princípov C. s. p. zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodol priamo a nárok na náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia odvolanie na Okresnom súde Bratislava I.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).